

Mer enn en skole – et hørings svar fra et erfaringsperspektiv

Bakgrunn og tilknytning

Som hjemflyttet Otterøying, lærer og mamma er jeg dypt bekymret for konsekvensene av Senario E (8.-10. trinn på Otterøy skole flyttes til ny ungdomsskole). Til høsten skal jeg starte å jobbe ved Otterøy ungdomsskole, og jeg er også mamma til en liten gutt som jeg en dag håper skal få gå nettopp her.

Som mange andre som vokser opp her ute, dro jeg bort for å studere – til Levanger. Men hele tiden visste jeg at jeg skulle hjem igjen. Det er vanskelig å forklare hvorfor, for det handler ikke om noe som kan måles i tall. Det handler om tilhørighet.

Erfaringer fra små og store skoler

Jeg har erfaring fra større ungdomsskoler, og det gir meg en uro når jeg tenker på å sende mitt kjæreste barn til en slik skole. Det kan fort bli stort, upersonlig og uoversiktlig. Jeg har sett hvordan det kan gi større rom for utenforskap og skjult mobbing, og hvordan både elever og voksne kan bli slitne i systemer som er for store. Jeg sier ikke at dette nødvendigvis vil skje i Namsos og er tilfelle på alle store skoler, men jeg mener det er viktig å ikke bare fokusere på de gode intensjonene bak en stor og ny skole – vi må tørre å snakke om hva som kan være realiteten når hverdagen treffer.

Det jeg derimot kan snakke med stolthet om, er min egen ungdomstid her på Otterøya. Jeg var en elev som trivdes, fikk gode karakterer, var sosial og aktiv. Men jeg tror ikke det bare handlet om meg som person – det handlet også om miljøet jeg var en del av. Jeg ble sett. Ikke bare av og til, men ofte. Jeg fikk finne min plass, og det ga meg trygghet til å utvikle meg, både faglig og sosialt. Hadde jeg vært ungdom i dag, ville jeg nok blitt beskrevet som en klassisk normalelev som ville klart seg om u-skole hadde blitt flyttet til byen, men.....

Samtidig var jeg aktiv i fritidsaktiviteter i byen, og der opplevde jeg noe annet. Det var vanskeligere å finne plassen sin. Jeg var avhengig av skyss, jeg kunne ikke alltid delta på alt fordi jeg bodde langt unna, og det påvirket både det sosiale og prestasjonene mine. Det var mye venting i byen, til venner, til folk jeg egentlig ikke ville vente til og på steder jeg ikke alltid følte meg trygg. Mye penger ble brukt på usunne/kjappe middager mellom buss og trening, om jeg i det heletatt rakk det da jeg måtte løpe i regne/snøstormer fra Senteret til Kleppen. Dette er erfaringer jeg vet at mange ungdommer fra Otterøya vil kjenne seg igjen i dersom skolehverdagen flyttes bort fra nærmiljøet.

Hva Otterøya gir ungdommene

Når jeg ser på sønnen min, tenker jeg på hvilken ungdomstid jeg ønsker for ham. Jeg ønsker at han skal vokse opp i et miljø det han blir sett og der han kjenner seg viktig. Der relasjonene er nære, og der det er en naturlig sammenheng mellom skole, fritid og

lokalsamfunn. Et sted der de eldre tar vare på de yngre, og der han selv en dag kan få være et forbilde for andre.

For meg er ikke ungdomsskolen bare en bygning eller et tilbud som kan flyttes på et kart. Det er en bærebjelke i lokalsamfunnet og en følelse vi kjenner best inn i hjertet. Den skaper trygghet, tilhørighet og identitet – ikke bare for elever, men for hele bygda.

Her ute kjenner vi hverandre. Det skaper en form for trygghet som ikke lar seg tallfeste, men som merkes i hverdagen - på butikken, i barnehagen, på SFO og på fritiden. Det er dette som bygger robuste ungdommer – ikke bare faglig, men menneskelig. Den beste ringvirkningen av å skape liv her er jo forhåpentligvis at de fleste ønsker å komme tilbake.

Konsekvenser av å flytte skolen

Jeg er oppriktig bekymret for hva vi mister dersom ungdommene våre flyttes bort fra dette miljøet. Lengre skolevei er én ting, men hva skjer med tilhørigheten? Hva skjer med de som ikke finner sin plass i en større skole? Trivsel og trygghet skapes ikke bare gjennom struktur, kompetanse og ressurser – det skapes i relasjoner, i nærhet og i det å bli sett.

For fremtidige generasjoner

Jeg forstår at kommunen må ta vanskelig valg, og at økonomi og struktur er viktige hensyn. Men jeg ber dere om å ikke undervurdere verdien av det vi har her på Otterøya. Det handler om oppvekstvilkår, psykososialt miljø, tilhørighet og fremtidig bolyst.

For meg, for sønnen min, for alle barna som skal vokse opp her, for lokalsamfunnet, for næringsdrivende, for foreninger, for alle som jobber her – er dette ikke bare en skole. Det er en del av hvem vi er, hvem vi ønsker å være og hvor vi vil bygge og bo.

Takk for meg,

Frida Marie Hoddø